

Adéu visual, 2a part

Un relat de: [Jubal](#)

CAPÍTOL 3

Acaba de tornar a casa esgotat, nerviós i enfadat amb sí mateix. Avui al restaurant de la Remei les coses no han anat gaire bé... Ara és a casa, sol, i ho va recordant mentre sent el tic-tac del rellotge del menjador. És davant del piano i es mira les tecles amb recel. Qualsevol que el veiés, diria que simplement està meditant, però en el fons té una tristesa que el crema per dintre. Avui ha fet setanta anys i ella li ha proposat que toqués una mica al seu local, com abans feia cada nit i ara només fa de tant en tant.

De sobte deixa caure el puny tancat sobre el piano amb violència: s'escapa un soroll esgarrifós i la cambra s'omple de vibracions dissonants.

- Per què? Vull veure-hi bé! No vull ser inútil la resta de la meua vida!!!!

Llàgrimes i més llàgrimes. I es desmorona damunt del piano. I el piano emet queixes i laments paral·lels als del seu cor.

De sobte aixeca el cap i veu un sobre de color blau cel damunt del prestatge. Decideix rellegir el seu contingut:

Estimada Remei,

Des del primer dia la teua mirada va ser un encís. El meu cor es va afeblir i jo només feia que cercar la màgia dels teus somriures. Sé que saps el que et vull dir, sé que ja tens pensada la resposta. Em diràs que només sóc un amic, però jo vull sentir-ho dels teus llavis, vull que m'ho diguis i m'abracis, que m'omplis d'aquella suau fragància teua encara que després hagi de plorar la teua negativa.

Però ara digue'm, què serien les nostres vides sense tenir-nos l'un a l'altre? Ens coneixem des que érem petits, recordes? Tu eres la pobre nena orfe i jo el nen que et volia ajudar... Quan penso en tot el que tu em vas arribar a ensenyar penso que la balança era desequilibrada des del primer moment. Tu estaves sola, però tenies la música (aquell violí teu...), jo notava que estava bé, però que em faltava quelcom... series tu?

Em faltes, Remei, ets la part que falta per completar la meua ànima, però no sé si el teu cor sabrà acceptar tants afalacs venint de mi, que no tinc més que 19 anys. Tu segurament ja hauràs triat marit i serà algun home fornit del Montseny. Però si així fos, jo no deixaré mai d'estimar-te.

Joan

"Com ha canviat la meua vida des de llavors", pensa. "La Remei es va casar amb un enamorat de la cuina i va deixar la música, jo em vaig casar amb el que ella havia deixat en mi... les notes, els pentagrames, les classes de solfeig..."

"Aviat la Remei i el seu marit varen obrir un restaurant al carrer Princesa on es feia música de jazz per la nit i jo, disposat a no rendir-me mai, vaig entrar de col·laborador (cada nit de dilluns a dijous a tocar el piano)."

I, de fet, això ha anat a fer aquesta nit: després d'un temps d'estar a casa, la Remei l'ha convidat a tocar el piano amb l'acompanyament d'ella al violí. Ella no se'n recordava massa i al principi ha desafinat una mica però ell... ell l'ha cagada estrepitosament: amb tanta foscor a la sala, s'ha adonat que no veia les notes i... com a bon músic de jazz ha sabut improvisar, però aviat també se li ha ennuolat la vista i s'ha embolicat també entre les tecles del piano. Ella l'ha animat a continuar, però finalment ell ha començat a tocar amb despreci, carregat d'odi i ella l'hi ha demanat que parés, que a la clientela (la fotuda i maleïda clientela) no li agradava l'interpretació.

Aleshores ell no ha pogut resistir i els ha cridat a tots:

- Què passa? No hi veig bé, saben?

CAPÍTOL 4

- Sí?

- Hola Pep, sóc en Joan, què tal tot?

- Home, Joan! Quant de temps, company! Mira., anar fent... i a tu com et prova?

- Bé, bé, faig el que puc... El fer-se gran, ja se sap...

- Què vols dir? Suposo que estaràs bé, oi?

- Bé...

- Au va! No em vinguis amb romanços!

- Bueno, és igual... deixem el tema, que jo et trucava per una altra cosa.

- Digues... t'escolto.

- Fa uns dies que em ronda la idea de tornar a pujar cap al Montseny, a recordar belles escenes d'infància. Ja li

vaig comentar l'altre dia a en Quim... Què et sembla, t'hi apuntes? T'hi veus amb cor?

- Oi tant, oi tant! Ja saps que per mi, tot el que sigui sortir de la capital i veure natura... Què aniríem a Can Grau?

- No, no. No ha estat pas idea de la Remei aquesta trobada... de fet només serà una trobada d'homes, de vells companys de caceres i fatigues, què et sembla? La Remei no n'ha de fer res d'això!

- Caram, noi! Sí que ho tens clar!

- Puc comptar amb tu, doncs?

- És clar que sí, Joan!

La conversa segueix uns instants i després queden per veure's el proper diumenge amb tota la colla, amb tots els nens que varen viure la postguerra al Montseny i que ara ja no són tan nens, amb tots els nens que havien jugat amb armes de joguina mentre els seus pares lluitaven amb armes de veritat per fer la revolució.

Però en Joan ara no està per revolucions ni per bestieses. Fa massa dies que ha vist clar el seu problema i avui s'ha aixecat ja per fi amb ganes d'afrontar-lo amb energia, amb vitalitat i amb coratge. És per això que ha decidit tornar al Montseny (la terra on es va criar) amb els amics d'aquella infància que sonava al compàs dels afusellaments, a recordar, a observar tots els tons del verd que ja deuen estar apareixent i la poca neu que encara quedarà als cims (sap que potser serà l'últim cop...).

Ahir a la nit, mentre ho començava a comentar amb l'Eulàlia i li deixava intuir que no volia que els acompanyés, ja pensava en quina ruta seguirien, en els llocs que no s'havien d'oblidar d'anar, en quines converses tindrien, en lo feliços que serien...

Però no havia pensat en una cosa, ni ho havia dit a cap dels seus cinc companys (només en Quim ho sap): que ell està gairebé cec.

Júbal